

[Hagbart Berg.]

udenom, saaledes som det ærede Medlem Hr. Stauning i Skern fuldstændig gik udenom, da Statsministeren spurgte ham, om disse Udgifter atter skulde sættes op, hvis vi fik et socialdemokratisk Styre. Det ærede Medlem skulde nok vogte sig for at love noget i den Henseende, thi heldigvis havde Socialdemokraterne dog lært noget i Perioden 1924—26, lært dette, at det var meget lettere at rejse rundt og love Pengene ud af Statskassen, naar Finansministeren hed Neergaard, end det var at give Pengene ud, naar Finansministeren hed Bramsnæs. Men i dette, at man ikke paa noget Punkt tør love, at hvis man selv faar Magt til det, vil man sætte disse Udgifter op igen, ligger selvfølgelig, at man erkender, at den Nedsættelse eller den Omregulering, der er sket, har været ganske nødvendig.

Men der er i øvrigt det mærkelige Forhold, at naar Socialdemokratiet skal foretage vigtige Skridt, saa har det en særlig Evne til at vælge et belejligt Tidspunkt. Jeg erindrer saaledes fra Landstingsvalget i 1924, at man bekæmpede os meget kraftigt med Paastanden om, at vi var Brødfordyrere; men to Dage efter, at Valgmandsvalgene var overstaet, forhøjede Arbejderens Fællesbageri sine Brødpriser. Nu saa vi jo ved Valget, at det allervigtigste Punkt i de Herrers Agitation var, at vi havde lavet en Skattelettelse af den Karakter, at den ikke betød nogen Hjælp for de fattige, men betød en stor Lettelse for de rige, for Millionærerne. Men hvad skete der saa? Der skete dette, at 5 Dage efter Valget saa vi Hr. Finansborgmesteren trine ind i Indenrigsministerens Kontor og høfligt anmode Indenrigsministeren om Tilladelse til, at man i Københavns Kommune maatte nedsætte Indkomstskatten med 10 pCt. Jeg antager, at Hr. Hedebo er blevet modtaget af Indenrigsministeren med et Smil, og jeg antager ogsaa, at Hr. Hedebo har smilet, maaske noget mere nødtvungent, og gjort Undskyldning for, at det havde været ham umuligt at komme tidligere.

Jeg tror, der er Grund til at undersøge hele den Agitation, man kommer med fra anden Side. Og hvor har man ikke drevet denne Agitation ud i det alleryderstel! Vi har jo læst Gang paa Gang i den socialdemokratiske Presse, at naar Talere fra Socialdemokratiet eller fra radikal Side har været ude, har de serveret denne Solstraalefortælling om Husmanden, som Finansminister Neergaard vilde hjælpe. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har mange

Gange været ude med denne Udtalelse om en Skattelettelse til Husmanden paa 38 Ø. Jeg har ogsaa hørt det ærede Medlem Hr. Laust Rasmussen fortælle om denne kolossale Skattelettelse, samtidig med at han jo fortalte om de store Beløb, vi gav til de rige. Naar de Herrer saaledes er optraadt med denne Hjælp paa de 38 Ø. til Husmanden, finder man samtidig uvægerlig berettet, at der har „bredt sig en stille Munterhed i Forsamlingen“; det staar i alt Fald i den dertil indrettede Presse. Vi har derfor med en vis Interesse imødeset, hvorledes de Herrer Socialdemokrater, hvor de selv havde den politiske Magt, vilde bære sig ad, naar de økonomiske Forhold indenfor deres Omraade tillod dem at gaa til Skattelettelse, hvorledes man saa der vilde komme fattig Per Eriksen til Hjælp.

Nu vil jeg indskyde den Bemærkning, at hvis man i al Almindelighed taler om, hvilken Skat man kræver af fattig Per Eriksen, naar Socialdemokratiet har Ansvaret, og naar Venstre har Ansvaret, maa man være opmærksom paa, at vi under Venstres Styre i 1922 reviderede Indkomstskatten til Staten paa den Maade, at i den Beskatning, det radikal-socialistiske Regiment havde Ansvaret for, lavede vi en Ændring af den Karakter, at en Familie med to Børn, der i en Købstad med 3 000 Indbyggere betalte 30 Kr. i Indkomstskat, kun skulde betale 9 Kr. Altsaa, denne Familie kom efter den af Finansminister Neergaard gennemførte Lov knap til at betale $\frac{1}{3}$ af, hvad den havde betalt efter Forgængerens Lov. Det er i øvrigt ogsaa interessant at se, hvis man holder sig til den kommunale Beskatning, hvor meget Socialdemokraterne mener at burde tage af de allerfattigste, af fattig Per Eriksen. Vi ser, at det mindste, der opkræves i Skat i København, er 7 Kr. 20 Ø. om Aaret eller 72 Ø. pr. Termin, hvoraf 12 Ø. er Kirkeskat. Men den mindste Skat, fattig Per Eriksen kan slippe med i København, er 6 Kr., medens man rundt om i Provinsbyer, hvor Venstre eller Konservative staar for Styret, har en Mindsteskat af 2 Kr., paa Landet nærmest 1 Kr. Altsaa, fattig Per Eriksen kommer af med 3—6 Gange saa meget i Skat, hvor Socialdemokraterne staar for Styret, som hvor Partier af anden Partifarve har Ansvaret, saa med Hensyn til Beskatningen af de allerfattigste har de Herrer ikke saa forfærdelig meget at prale med.

Naar de da fik Midler til at foretage Nedsættelse, maatte vi gaa ud fra, at den vilde ske paa en ganske anden Maade. Men